

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У 12822/21
Дана 11.10.2023. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикички, чланова већа, са судским саветником Ољом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца

, кога заступа пуномоћник , адвокат из Београда, поднетој против тужене Административне комисије Владе Републике Србије, Београд, Немањина бр. 11, ради поништаја решења, 14 број: 391-3484/2021 од 28.04.2021. године, уз учешће заинтересованог лица

у предмету оглашавања ништавим решења о признању патента, након одржане усмене јавне расправе дана 20.09.2023. године, у нејавној седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да заинтересованом лицу , надокнади трошкове управног спора у износу од 54.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, одбијена је жалба тужиоца број 2021/2361-Р-2004/42 од 12.03.2021. године, изјављена против решења Завода за интелектуалну својину 990 број 2021/2215-П-2004/0042-50768 од 25.02.2021. године, а ставом II диспозитива одбијен је његов захтев за накнаду трошкова за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара, увећаном за износ ПДВ-а од 20 %, и накнаду трошкова за административне таксе. Решењем од 25.02.2021. године усвојен је предлог

заинтересованог лица од 23.8.2019. године и оглашено је ништавим решење о признању патента од 09.3.2010. године.

У тужби, поднетој Управном суду, дана 16.06.2021. године, преко пуномоћника, тужилац побија законитост оспореног решења истичући да је тужени неправилно применио закон. Указује да је у жалби оспорио законитост првостепеног решења због повреде правила поступка и погрешно, односно непотпуно утврђеног чињеничног стања, будући да му поднесак предлагача од 20.08.2020. године није достављен на изјашњење. Сматра да је тужени погрешно утврдио да на том поднеску првостепени орган није засновао своју одлуку, иако је на читаве 4 стране првостепеног решења тај поднесак препричан, и да је правилно првостепени орган одлучио да тужиоцу не достави наведени поднесак, паушално закључујући да тај недостатак није утицао на законитост и правилност првостепеног решења. Истиче да тужени није образложио зашто је примена начела делотворности и економичности поступка превагнула у односу на право странке на изјашњење, погрешно сматрајући да првостепени орган није засновао своју одлуку и на поднеску који тужиоцу није достављен. Наглашава да сам првостепени орган наводи, а тужени потврђује оспореним решењем, да су као документи за које је утврђено да су обухваћени стањем технике разматрани документи Д1-Д4, Д6-Д9, Д12 и Д13. Са ових разлога, детаљно образложених у тужби, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, увећан за износ судских такси.

Тужени орган у детаљно датом одговору на тужбу оспорава наводе тужбе и остаје при разлозима из оспореног решења, које понавља и образлаже у одговору на тужбу. Сматра да је неоснован навод тужиоца у вези повреде права странке на изјашњење, због недостављања поднеска предлагача од 20.08.2020. године, јер првостепено решење није засновано на поднеску од 20.08.2020. године, што се види из образложења првостепеног решења. Посебно наглашава да је у првостепеном поступку потпуно утврђено чињенично стање и да је првостепено решење правилно засновано на доказима Д1-Д4. У вези навода жалбе да је у првостепеном поступку погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и да је у ожалбеном решењу на четири стране препричан поднесак од 20.08.2020. године и да је због тога споран став туженог да првостепено решење није засновано на том поднеску, указује да у првостепеном решењу није препричан поднесак од 20.08.2020. године, већ је првостепени орган био дужан да наведе садржај тог поднеска и садржај докумената Д12 и Д13, достављених уз тај поднесак, како би се видело да ли садрже релевантне чињенице. Напомиње да се приликом испитивања предложених доказа прво утврђује да ли су чинили стање технике на дан подношења приоритетне пријаве, при чему се под стањем технике подразумева техничка информација која је доступна јавности пре подношења приоритетне првенствене пријаве за заштиту проналаска. Сматра да је нетачан навод да је првостепени орган био дужан да достави противнику предлагача документе Д12 и Д13, јер се након утврђивања стања технике утврђује најближе стање технике и релевантност чињеница садржаних у документима за које је утврђено да чине стање технике, а у односу на које се цене новост и инвентивност. За документе Д12 и Д13 није утврђено да чине најближе стање технике, нити да садрже чињенице релевантне за

одлучивање, што значи и да су тужиоцу достављени на изјашњење, он својим изјашњењем није могао да промени садржај докумената Д12 и Д13, односно чињеницу да ти документи не чине најближе стање технике и да не садрже релевантне чињенице, те да на њима одлука није могла бити заснована. Са детаљно образложених разлога у одговору на тужбу, предлаже да суд одбије тужбу и захтев за накнаду трошкова за састав тужбе.

Заинтересовано лице је дана 18.9.2023. године доставило суду одговор на тужбу, у коме истиче да је у спроведеном поступку тужени орган правилно утврдио чињенично стање и на исто правилно применио Закон о патентима. Сматра да су наводи тужбе утемељени на нетачним тврдњама и произвољном и субјективном тумачењу образложења оспореног решења. Указује да тужилац све време инсистира да је тужени погрешно утврдио да првостепени орган своју одлуку није засновао на поднеску предлагача, овде заинтересованог лица, од 20.8.2020. године, који није достављен тужиоцу, при чему не наводи ниједну чињеницу из ожалбеног решења која би оправдала његов став. Додаје да тужилац занемарује одредбу члана 130. ст. 6. и 7. Закона о патентима и дискреционо право првостепеног органа да оцени колико је пута потребно омогућити странама у поступку да доставе своје примедбе на поднеске друге стране. Наглашава да је у првостепеном решењу јасно наведено да је одлука о инвентивности спорног патента заснована на доказним предлозима Д1, Д2 и Д3, на које се тужилац изјаснио. Наводећи да је спорни патент већ одавно правноснажно оглашен ништавим у неколико европских земаља (Велика Британија, Француска, Шпанија, Немачка), предлаже да суд одбије тужбу и захтев за накнаду трошкова.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 20.09.2023. године, у складу са чл. 34. став 2. и 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), у присуству пуномоћника заинтересованог лица а у одсуству уредно позваног пуномоћника тужиоца и туженог органа.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на усменој јавној расправи у свему остао при писменом одговору на тужбу и предложио да суд тужбу одбије, а трошкове је тражио према трошковнику предатом суду за заступање на расправи у износу од 58.500,00 динара и састав одговора на тужбу у износу од 54.000,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу, навода пуномоћника заинтересованог лица на усменој расправи и целокупних списа предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Завода за интелектуалну својину број 2004-0042 од 16.01.2004. године признат патент број 50768 за проналазак под називом "Систем доручања и обраде података за управљање уметношћу". Преправљен патент је признат од Управе за интелектуалну својину у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима. Наведени патент је признат по пријави патента број 2004-0042 од 16.01.2004. године, чији је признати датум подношења 20.01.2000. године, са признатим правом

првенства од 27.11.2001. године, као датумом подношења прве уредне пријаве за заштиту истог проналазка. Дана 23.08.2009. године *Novartis UK Ltd.* је поднео предлог за оглашавање ништавим наведеног решења о признању патента, наводећи да проналазак на који се патент односи нема неопходни инвентивни ниво прописан чланом 12. Закона о патентима. У предлогу је наведено да документи Д1-Д5, који су приложени уз предлог, откривају да је пре датума приоритета спорног патента Светска здравствена организација покренула обимну, двоструко-слепо мултинационалну студију у циљу поређења ефикасности и споредних ефеката три различита режима дозирања за ургентну контрацептивну заштиту, те је документ Д1 објављен 1998. године, документ Д2 представља апстракт представљен на XVI FIGO Светском конгресу гинекологије и акушерства одржаном од 03-08.09.2000. године, Д3 је чланак објављен крајем 2000. године и извештава о томе да су откривени делимични резултати испитивања које је у току, а Д4 и Д5 су чланци објављени у јуну 2001. године и у истим су откривене информације о испитивањима која су тада била у току у вези даљег унапређења дво-дозног режима. По мишљењу предлагача, спорном патенту недостаје инвентивни ниво у односу на документе Д1-Д8, док су документи Д2 и Д3 најближе стање технике. Из списка даље произлази да је поднеском од 09.07.2020. године тужилац, као противник предлагача, одговорио на предлог за оглашавање ништавим решења о патенту, наводећи да не постоје разлози за оглашавање ништавим решења од 09.03.2010. године. Оспорио је документ Д2, истичући да се позива на презентацију која је усмено образложена и не може представљати стање технике. Такође, Д3 чланак је написан од стране уредника, а не говорника са конференције, при чему се аутор студије позива на 1.5 грама левоноргестрела, која доза нема ништа заједничко са дозом од 1.5 мг, за коју је тражена заштита патентом. Указао је да предметни патент поседује инвентивни ниво, што је потврђено и одлуком Завода за патенте Руске федерације и Суда за интелектуалну својину Руске федерације, где су одлуке донете, између осталог, и након анализе докумената Д2 и Д3. Поднеском од 20.08.2020. године предлагач је одговорио на наводе противника предлагача. Првостепени орган је у доказном поступку, на основу члана 130. став 7. Закона о патентима, оценио да није нужно одржавање усмене расправе, с обзиром да се из целокупног поступка, у коме је странкама дата могућност да се изјасне, могу утврдити битне чињенице за доношење одлуке, те нису потребна додатна разјашњења у погледу изнетих навода и предложених доказа. Као документе, за које је утврђено да су обухваћени стањем технике, првостепени орган је навео да је разматрао Д1-Д4, Д6-Д9, Д12 и Д13. Анализирајући доказе на начин, детаљно изнет у образложењу ожалбеног решења, првостепени орган је утврдио да патент број 50768 не испуњава услов инвентивности из члана 7. Закона о патентима, а у смислу члана 12. истог закона, јер на дан подношења приоритетне патентне пријаве, 27.11.2001. године, тај проналазак није био инвентиван, па је ожалбеним решењем усвојио предлог и огласио ништавим решење о признању патента од 09.03.2010. године.

Решавајући по жалби тужиоца, изјављеној против наведеног првостепеног решења, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио жалбу, налазећи да је првостепени орган, испитујући разлоге за оглашавање ништавим решење о признању патента, у смислу члана 130. став 8. Закона о патентима, након детаљног разматрања списка пријаве патента, навода предлагача и противника предлагача и свих приложених доказа правилно утврдио да су испуњени

услови за оглашавање ништавим решења о признању патента, јер нема инвентивни ниво, у смислу члана 12. Закона о патентима, и не испуњава услов новости из члана 7. истог закона. Оцењујући наводе жалбе да жалиоцу није била дата могућност да се изјасни на поднесак предлагача од 20.08.2020. године и уз исти приложене доказе Д12 и Д13, тужени орган је правилно закључио да су без утицаја на другачије одлучивање, јер је првостепени орган правилно утврдио да није потребно да противник предлагача достави своје примедбе на тај поднесак и да није потребно даље доказивати испуњеност разлога из члана 128. Закона о патентима за оглашавање ништавим решења о признању патента, с обзиром да није засновао ожалбену одлуку на том поднеску, већ на чињеницама које су утврђене доказима Д1, Д2 и Д4, који су достављени уз предлог за оглашавање решења ништавим и на које се противник предлагача писменим поднеском изјаснио. Правилно је закључивање туженог да је првостепени орган био дужан да у образложењу ожалбеног решења наведе разлоге због којих није тужиоцу проследио поднесак предлагача од 20.8.2020. године и уз њега приложене доказе Д12 и Д13, и у том смислу је учињен пропуст, али да он није од утицаја на правилност првостепеног решења. Тужени орган је ценио и остале наводе тужбе и за своју оцену је дао детаљне разлоге у образложењу оспореног решења, налазећи да су неосновани и без утицаја на другачије одлучивање о правилности и законитости првостепеног решења, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Управни суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је чињенично стање непотпуно утврђено, јер му поднесак предлагача од 20.08.2020. године није достављен на изјашњење, и да је погрешан став туженог да на том поднеску првостепени орган није засновао своју одлуку, па је нашао да су неосновани. Ово стога што је одредбом члана 130. став 6. Закона о патентима ("Службени гласник РС", бр. 99/11...123/21) прописано да у току поступку за оглашавање ништавим решења о признању права, надлежни орган позива странке, онолико пута колико је потребно, да у року из става 5. овог члана доставе своје примедбе на поднеске друге стране. Имајући у виду да је првостепени орган предлог са приложеним доказима доставио тужиоцу на одговор, да је тужилац доставио свој одговор првостепеном органу и да се из садржине првостепеног решења види да одлука није заснована на доказима Д12 и Д13, који нису достављени тужиоцу, правилно је налажење туженог органа да достављање тих доказа тужиоцу није било нужно, јер нема утицаја на другачије одлучивање у овом предмету. Управни суд налази да је основана примедба тужиоца да је првостепени орган у образложењу свог решења навео да су разматрани документи Д1-Д4, Д6-Д9, Д12 и Д13, међутим, из образложења првостепеног решења се види да првостепена одлука није заснована на доказима Д12 и Д13. Поред тога, пропуст првостепеног органа је отклонио тужени орган у образложењу оспореног решења, те с обзиром на јединство првостепеног и другостепеног поступка не стоје наводи тужбе да је тужени неправилно применио закон.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредби чланова 40. став 2. и 46. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, Управни суд је на основу одредби чланова 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом

члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23), одлучио као ставу II диспозитива пресуде и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде Управни суд је донео на основу одредби чл. 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом члана 153. Закона о парничном поступку, имајући у виду донету одлуку и околост да је заинтересовано лице имало трошкове за састав одговора на тужбу од стране адвоката у износу од 24.750,00 динара и приступ адвоката на расправу у износу од 29.250,00 динара, па је ове трошкове определио сагласно члану 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 43/23), у укупном износу од 54.000,00 динара. Суд није признао трошкове у износу наведеном у трошковнику, јер нису опредељени у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.10.2023. године, 24 У 12822/21

Записничар
Оља Урошевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић, с.р.

МА